

que lictis cansa, usitati cultus ornamenta ab-
ijciunt. Patrem ipsum populares miserabilem nun-
cupant, quod ipsa etiam effigies miserationem
sibi conciliat. In his ergo Apollinis nec me-
moria.

20 Alexander Magnus ann. 7. regni, &
27. ætatis, ante Indicam profectioem, à
Macedonibus sollicitat adorari non ut Rex,
sed ut Deus, more Persarum. Callistenes,
de Reb. Alexandr. Salian. & Briet. ann. V. C.
427. referunt cum novo habitu delecto, se
voluisse à Macedonibus adorari, ut solem-
ne Persis erat. Latè exponit Curtius lib. 8.
cap. 5. Unde tota Callisthenis calamitas, &
mors, immò nex; uti dicemus 13. Decem-
br.

Alexander
suam si-
bi divini-
tatem ar-
rogat.

Quidam Siculus nomine Cleon, & in-
genij & nationis vitio adulator, Alexandro
cælum aperuit, quod vel Olympias risit,
vel postquam audivit, vel audisse finxit ab
Ammonè salutari tanquam Deus, expo-
nendo matrem iræ Junonis. Ante expedi-
tionem Indicam, in qua scutis militum ar-
gentas laminas, equis frenos aureos ad-
didit, exornando loricas alias auro, alias
argento. Jamque omnibus preparatis (infit Cur-
tius, d.) quod olim pravà mente conceperat,
tunc esse maturum; quoniam modo cælestes hono-
res usurparet, cepit agitare. Jovis Filium non
dici tantum se, sed etiam credi volebat; tan-
quam perinde animis imperare posset ac linguis.
Itaque more Persarum Macedonas venerabundos
ipsum salutare, prosterentes humi corpora. Non
debet talia concupiscenti perniciofa adulatio, per-
petuum malum Regum: Igitur festo die om-
ni opulenti convivium exornari jubet: cui non
Macedones modo & Græci Principes, sed etiam
nobiles Persæ adhiberentur: cum quibus cum dis-
cubisset Rex, passim epularis convivio egre-
ditur. Egressus est, sed industrià, ut post
aulicæ staret, quia sciebat vel condixerat
Cleonem coram Macedonum primatibus,
& Callisthene, de divinitate ejus futurum
sermonem; in quo Cleon asserturus, &
Callisthenes iturus inficias, ut fecit, dicens
Cleon: Hominem consequitur aliquando, nun-
quam comitatur divinitas. Facilius est, impe-
rium dare, quam cælum. Alexandrum audien-
tem pupugerunt sententiæ, & convivium
repetit. Quem venerantibus Persis, uni ex
illis mento terram verrenti, per ludibrium
coram Rege dixit Polypercon, qui nobi-
liorem præ Alexandro locum in triclinio
habebat: Vehementius terram quate, ut pre-
tiosior & gratior adoratio fiat. Egrè tulit
Alexander: commotaque bile, detra-
ctum è lecto præcipitavit in pavimentum,
dicens: Idem modò invitè facis, quod in alio

Dementia.

pauca ante ridebitis. Tunc convivium solvit,
& custodia Polypercontra tradidit, sed post
ignovit.

21 Hic etiam dies celebris inter Ægy-
ptios, quippe ex illo adventus Ibdum in
totius regni purgationem. Photius in Bi-
blioth. Ex Nili inundatione ac Solis calo-
re, omne reptilium genus, plerumque ve-
neratorum, nascitur putredine aggesta, ex
quibus Ægyptiorum gravis perniciës, ita
ut inter alpides securi sint, & à reptili-
bus nimis vexentur. Hujus beneficijs ab in-
numeris malis, quibus Ægyptia tellus continet,
cum à veneratorum animalium multitudine, tum
à crocodilorum sevitia infestata, liberabatur. Kir-
ch. Obelisc. Pamph. 4. Hierogrammat. 14. &
Tom. 1. Oedip. Syntagma. 1. cap. 3. De ad-
ventu Ibdum in Ægyptum dubitat Ælia-
nus, quoniam Ibides facit indigenas. Ibis
(ait lib. 2. Animal. Histor. cap. 38.) extra
Ægyptum nunquam progreditur. Si quis vi ac
impetu eam ab Ægypto exportet, illa quidem
ex insidiatoribus ultionem capit, vel mortem sibi
fame consciscens, raptoribus studium in se ex-
portanda extra Ægyptum vanum esse ostendit.
Anguium volucrum catervas pestilentes ex Arabia
intra Ægyptios fines & ingredi prohibent, &
pro terra sibi amica propugnant.

Adventus
Ibdum in
Ægyptum.

22 Ecentrà Herodotus lib. 2. n. 21.
infit: Ex arctis montibus exporrigitur in va-
stam planitiem Ægyptia contiguam. Fertur ex
Arabia serpentes alatos inuente statim vere in
Ægyptum volare; sed eis ad ingressum planitici
excurrentes Ibides non permittere, sed ipsos inte-
rimere: ob id opus Ibdum magno in honore ab
Ægyptijs haberi Arabes dicunt. Ejus avis species
talis est. Nigra tota vehementer est cruribus gru-
nis, rostro maxima ex parte adunco: & hac
quidem species est nigrarum, que cum serpentibus
pugnant. At earum qua pedes humanis similes,
habent gracile caput ac totum collum; penna il-
larum candida. Serpentis porro figura, qualis
hydrarum: alas pennatas non gerit, sed gla-
bras, & alis vespertilionis valde similes. Æ-
lian. d. subdit: Alia verò Ibes, ex Æthio-
pia Nili alluvionibus serpentes Ægyptum appe-
rentes, consciunt, eorum conatibus obviam eun-
tes: qua causa prohibet Ægyptios ex accessu
serpentium non perire. Unde Juvenal. Satyr.
15. v. 3. accinit: Saturam serpentibus Ibdum.
& Plin. 10. cap. 28. Invocant & Ægyp-
tij Ibes suas contra serpentium adventum. Adi
Pier. Valer. lib. 17. à cap. 20. Cicer. 1.
de Natur. Deor. & Majol. tom. 2. Col-
loq. 6. Mercurium sub Ibdum figura ab
Ægyptijs adoratum refert Kirch. d. In No-
mo, seu præfectura Alexandria (infit) Mer-
cu-

Descriptio
illarum &
serpentium

Sub Ibdum
figura Mer-
curius.

curium cultum legimus, cujus simulacrum erat sub
forma Ibdum, pedibus divaricatis rostroque inde eis-
dem transversim inserto, reliquo verò corpore figuram
cordis exhibente, qui Agathodæmon vocabatur. Hinc
Ibis in medio serpentium, eò quoddam crepitaculo primò
terreat, territos ab invicem separet, ac in fugam
convertat, simulque devoret. Idem ibid. Syn-
tagm. 2. cap. 8.

DIES XIII. MARTIJ.

III. Id. 1 G Rad. 23. Solis in Piscibus: in quo
oriuntur Aquarius & Orion. Albu-
mas. & Grannuyf. lib. 8. cap. 21. Arbitror lo-
quide Aquarij Regia stella, cujus meminit
Germanicus Cæsar d. n. 34.

E quibus una magis sub cauda flamma relucet.
Adi Hygin. Poetic. Astr. n. 30. Influxus desig-
nat Pont. 4. Uran.

Ruit exitum ad spectacula cælum,
Assensuque Deum vario fremitu aethers;
Qua regale nitet villis radiantibus ostrum,
Nascenti evenient, ubi Delia culmine summo,
Aut celo exoriente suo astipulabitur ore.

Orion. De Orione plura diximus, & ex professo sito
loc. Itag. April. à n. 8. Jun. à n. 10. Octobr. à
n. 2. Confulesis Palæph. de Fabul. 1. n. 5.
Hygin. de Sign. cælest. num. 33. & Germ.
Cæsar. qui num. 28. accinit:

Tela caput magnisque humeris sic balteus
ardet,
Sic vagina ensis, pernici sic poplite fulget.

Piscis Borealis desinit oriri. Columel. Vid. d.
3. Argo navis emergit vesperè, & in Leo-
nis cauda hyemat dies. Ptol. Arbitror ex Re-
gia hujus Signi: vid. 24. Januar. num. 1.
Bootes Arcturi custos vesperè oritur. Junctin.
K. A. Femina in navi. Sphær. Arabic. Ri-
denda est sententià neoterici, asserentis
hunc diem esse quartum jejunijs Hebræorum
in Ramesse; ut ad Phasæ prepararentur, an-
te egressum ab Ægypto. Ex Epiphanio, de-
cerptis asserit; sed Epiphanius haud dicit
in Ramesse, quia ibi non collecti usque in
vesperam exiit. In terra ergo promissa so-
lemne fuit illis jejunare quinque diebus an-
te Pascha ob memoriam beneficij liberta-
tis. Unde à die segregationis agni, qui fu-
tura victima, usque ad esum, jejunium vo-
luntarium fiebat à multis, non ab omnibus.
Hoc tantum ab Epiphanio, quem sequitur
Perer. Exod. 12. 2.

2 In Israël hoc die anno 2. ab exitu,
seditio Core (confobrini Moylis & Aaronis)
ac aliorum ob sacerdotium collatum Aaro-
ni. Numer. 16. à v. 1. Hac Cores (ait Josephi.
Tom. 1. Ephem.

Seditio Co-
re.

4. Antiq. cap. 2.) videri volens Reipublica curam ha-
bere: reverà hoc tantum agens, ut concitato populo,
pontificatum invaderet. Haye in Chronic. Sacr. cap.
19. signat rebellionem in Cæelata, 19. Man-
sion. filiorum Israël, ann. 4. ab exitu Ægypti.
Adrichom. in Pharan, n. 100. in Thare, Mans.
24. Verum si propter Aaronis consecratio-
nem orta seditio; non anno 4. sed 2. quo
Aaron sacerdotij primitias iniit, commota
procella. Suffragatur Alap. in Numer. loc. cit.
Quid est deblateratione, dicemus postridiè,
n. 10. refertque Joseph. d. cap. 3. Nonnulli
Rabbinorum, uti Aben-Ezra, & Aben-Me-
lech, asserunt visa tartara ore patulo à po-
pulo universo, quo plerique fugerunt taber-
nacula propria, in Tabernaculum federis;
quin paverent, qui ambiebant pontifica-
tum, à livore præoccupatis sensu & sensibus;
at hoc visum & factum die sequenti.

3 Anno 40. ab exitu post Mariæ mor-
tem, misit de Cades 33. Mans. filiorum Is-
raël, Dux populi Moyfes nuncios ad Re-
gem Edom, ut permetteret Israëlitas per
Idumæam transire in terra Chanaan: qui
sibi cavens, igitur ex transitu Maris Rubri
Principes Edom conturbati sunt; abnu-
it transiitum. Tunc divertit ab eo Israël, quòd
propter merita Isaac Esau ac ejus filijs Do-
minus promiserat Idumæam. Numer. 20. à
14. Adrich. in Chronic. & Briet. Ann. 2583.
Ab hinc anno 185. Gedeon destinatus à
Deo ad libertatem Israël de Madianitide
servitute, post ostensionem duplicis miracu-
li, congregat triginta duo millia pugnato-
rum ad fontem Harad, ad radices montium
Gelboë, ut notat Adrich. in Isachar. n. 10.
ut posset hostes invadere. Reversi sunt inde
præ formidine viginti duo millia, & ex illis
qui remanserant, eliguntur à Domino dun-
taxat 300. milites. Judic. 7. à 11. Adrich. d.
& Joseph. 5. Antiq. cap. 8. Reliqua, postri-
diè n. 11. & 16. n. 3-17. n. 3.

Legatio ad
Regem
Edom.

Gedeon
congregat
exercitum
ad fontem
Arad.

4 Post victoriam Gedeonis, computu
Turselini & Briet. ann. 560. illustrisima ho-
die concessa à Deo Josaphat de Moabitis
Ammonitis & Idumæis in Engaddi ad Mare
mortuum, quò castra locarunt. Josaphat
imparatus, tanto milite percussus, indicto
jejunio, auxilium divinum implorat in tem-
plo, secumque in pugnam ducit Sacerdotes
& Levitas, confortatus verbis Jazielis pro-
phetæ: igitur in Valle Benedictionis canen-
tibus, insidiæ hostium in socios inversæ sunt,
& mutuà se cæde trucidant; ita ut Josaphat
haud veniret in pugnam, sed in prædam,
confecto bello non armis, sed hymnis. Reucl.
ex 2. Paralip. 20. à 1. & Adrich. in Chronic.

Victoria Jo-
saphat non
armis, sed
hymnis.

5 Anno post Josaphati victoriam 458. calculo præfat. AA. indignatus Aman, quod solus Mardocheus ipsum adorare renueret, secum cogitat totam Israëlitarum gentem exterminare, & quasi Fortunæ decreto sanctificaret functionem, forti commisit; exitque mensis Februarius in gentis exitium. Fretus potentiâ & Assueri gratiâ, ausus est illi cladem exponere sub quietis colore, extorsitque ab illo decreti consensum, ac ut authenticè fieret, Assuerus ei tradidit regium annulum. *Vocarique sunt Scriba Regis mense primo Nisan, tertiadecima die ejusdem mensis, & scriptum est, ut jussert Aman. Esth. 3. 13. Adrichom. in Chronic. Briet. ab V. C. ann. 301. & Joseph. 11. Antiq. cap. 6. Sanctius in Esther, 3. n. 19. Ha littera (ait) scripta sunt, aut scribi cepta die 13. Nisan. Dicit textus, v. 12. Vocati sunt Scriba Regis mense primo Nisan, tertiadecima die ejusdem mensis: & scriptum est, ut jussert Aman, ad omnes Satrapas Regis & Judices Provinciarum, diversarumque Gentium; ut quaque gens legere poterat & audire pro qualitate linguarum ex nomine Regis Assueri: & litteræ signata ipsius annulo. Alij signant principium jejuniij Esther, sed falluntur, ut dicemus die 14. à n. 14. sicut fallitur Reuferus signans hac die victoriam de Nicanore contra textum, 2. Machab. 15. 37. de quo 13. Februar. n. 10. Idem error in N. Bucelino. Kalend. historic.*

Scribitur edictum de exterminio Judæorum.

Victoria de de Nicanore.

Christi gesta.

6 Ann. Christ. 32. multiplicatio panum & piscium exponitur à Gislandis, illaque nocte etiam tempestas valida, in qua postquam super aquas ambulavit Petrus, cum cœpisset mergi à naufragio illum liberavit Dominus: ex *Matth. 14. à 15. & Marc. 6. à 35. Alijs placet articulum contigisse, ann. Christ. 31. sed ann. 33. Christi parænesis, si ve admonitio in criminum pœnitentiam exemplis & parabolis, ex Luc. 13. à 1. & Alapid. num. 46. In illa die cum illi multi dicerent, Herodem illum in necem quærere; contempsit ejus malevolentiam & astum, vulpem vocans. Ibidem, à v. 31. Ann. 34. à Juda Salvator venditur. Alva, Tabul. 5.*

7 Hoc etiam die decollatio Baptistæ & natalis Herodis Antippæ. Baron. in *Martyrolog. Rom. d. 29. August. Adrichom. in Vita Christi. ann. 33. signat 25. d. sed Beda in Marc. 6. testatur necem contigisse imminente festivitate Paschæ. Corpus Sepelitur Samaritæ inter cadavera Elitei & Abdæ Prophetarum; quorum corpora Julianus Apostata in cineres reduxit. Hieronym. in *Apollog. advers. Rufin. & ipse Rufin. lib. 2. Histor. à cap. 27. Nicephor. 10. cap. 13. Caput**

Decollatio Baptistæ.

seorsim sepultum, quippe è castello Macheunte, sito in confinij Arabia Petreæ, allatum saltatrici, postque traditum Herodiani, quæ in caput insultavit, & sepelivit in palatio; in cujus ruina inventum, Edessam translatum est. Hieronym. d. & Baron. quò supr. n. 2. Non ob pellicatum, sed formidine defectionis truncatum ab Herode, astruit Joseph. 18. *Antiq. cap. 7. fallitur, vel mentitur, uti solet: ceterum vera loquitur de Baptista subjungens: Ab Areta delestum Herodis exercitum propter Joannem, qui Baptista cognominatus est. Hunc enim Tetrarcha necavit virum optimum, Judæos excitantem ad virtutum studia, &c. A Cajo Caligula Lugdunum missus est cum Herodiade impius Tetrarcha in perpetuum exilium, ejusque bona Agrippæ traduntur. Joseph. d. cap. 9. Quomodo 2. de Bell. cap. 8. astruat, irato Cajo, cum uxore (aptius pelli-ce) fugisse; ipse viderit. Ex Galia cum Herodiade fugisse Ilerdam, asserit Flav. Dexter *Ann. Christ. 34. referque illam, saltantem super Sicorin glacie concretum (vulgò Segre) interemptam, à glaciæ crustulo resecto capite. Vid. Vivar hic in Dextr. Nicephor. d. 1. cap. 19. & 20. hujusmodi cœli vindictam dicit de filia saltatrice, non de matre. Timuissè Herodiadem, si caput corpori jungeret, reviviscere Baptistam, ideoque illud in Regia sepelisse, postquam acu crinali linguam sapius perforavit; dicit Hieronym. d. Aptè Ambros. de *Virgin. lib. 3. Os aureum illud exangue, cujus sententiam ferre non poterat, contrefcit, & adhuc timetur.***

DI III

Mors Herodiadis.

Equiria.

Ludi Palij.

8 Romæ sacra Jovi Ultori, vel Vejovi. Beyerl. & Bucelin. Egimus, 6. die, à n. 16. & 7. à n. 14. Etiam Equiria signantur posteriora in monte Cœlio, modò apud Tyberim aqua intumuisset. V.K.R. De his postridiè, n. 18. Etiam hoc die celebrati *Ludi Palij. Roman in Republ. Gentil. lib. 2. cap. 18. Ridiculè: Ludos ita dictos nec legi, nec audivi. In Palijis celebratis propter Urbis erectionem à Romulo, Remo & focijs, ludi fiebant, at nunquam vocati Palij; de quibus fuse 20. April. & 21. n. 3. Fortè incidi in Petr. Polo, qui hac in die, & etiam 12. ait: Ludi Palij à pallio dicti (rili) & alti ab Equitibus Romanis currentibus in equitibus (pro equis) ad littus Tiberis. Hi cursus dicebantur Equiria: quorsum ergo Ludi Palij? Sibi planè contradicit, quia Equiria & Ludos Palios, tanquam duplex festum exponit. Modò duplex, nequeunt idem esse Palij ludi & Equiria. In rem ergo seriam.*

9 Ibidem Sacra Nemesis, more Græco. Plutarch. in *Diebus. Haud Nemesis sumitur Theo-*

Sacra Nemesis.

Theologicè prænt tristatur animus de felicitate indignorum, de dignitatibus malemerentium, quæ etiam dicitur Zelus juxta Aristotel. 2. *Rhetor. cap. 9. & Grægor. Magnum, 22. Moral. cap. 11. Sicine enim contrariatur Milericordiæ; dum hæc æstimat dignum indigna pati, & Nemesis irascitur, ubi indignus dignitate honoribusque fruitur; de quo Angel. Magit. 2. 2. quest. 30. art. 3. ad 2. & quest. 36. art. 2. Duntaxat hic fumebatur affectus pro Numine quod contra insolentiam & superbiam colebatur. In Marathone sunt hominum ades, & Nemesis Deæ sanum (infit Pausan. cap. 32.) Hac se Deorum maxime insolentibus hominibus implacabilem præbet. Ejus in primis in Barbaros Persas ad Marathonem affictos putant. Cum enim illi Atheniensium opes contemnerent; Parium mamor, ac si hostem vicissim, trophæi erigendi causâ in hæc loca deportandum curarant. Ex eo Phidias Nemesis Signum fecit, in cujus capite corona cervos habet, & Victorie sigilla. Ipsa levâ mali ramum, dextrâ phialam tenet: in phiala Schiopes celati sunt. Eandem vocant Minervam è Jovis capite natam. Natal. Comes, 5. *Mytholog. cap. 5. & 9. cap. 19. quia Dei Summi spectat sapientiam, insolentia atque superbiam diram sumere vindictam. Unde Macrobi. 1. Saturnal. cap. 22. inquit: Nemesis contra superbiam colitur. Senec. in Agamemn. à v. 81. stolidè canit:**

Imago.

Dieta Minerva.

Senec.

Judicij Angelus, & Furia.

Officia.

Sequitur tristis
Sanguinolenta Bellona manu
Queque superbos urit Erinny.
Tumidas semper comitatur domos:
Quas in planum qualibet hora
Tulit ex alto, licet arma vacent,
Cessentque doli; sidunt ipso
Pondere magna, ceditque oneri
Fortuna suo.

10 Plato 3. de *Legib. quem sequitur etiam ex Theologia Orphei Coelius Rhodigin. lib. 11. cap. 19. ait: Nemesis esse divini judicij Angelum, præesque nobis velut judicis superioris Vicarium, qui turpibus deterreat, honestorum atque virtutis conciliet amorem: obsequentesque, nec contumaciter tacitis ejus illectationibus adversum euntes, blandâ consueat mentis tranquillitate: oblucentes verd assiduis idem terret turbibus, erigatque fluctibus, convellat subindè ac raptet. Angelus hic, ubi renidens aridet, Gratiæ nomen indepiscitur: ubi verd formidabilis infestusque lancinat & divexat; Furia nuncupatur. Describitur, ni fallor, conscientie vermis, & officia Custodis Angeli sunt (subdit Rhodigin.) qui jus quidam*

Numinis efficacia Nemesis interpretentur, Lunari superpositum circulo; Justitia filiam fingentes, quæ ceu regina sit causarum, & arbitra rerum, ac disceptatrix sortium, urnam attemperans, accidentiumque alternans vices. *Hominum tumentium non solum divina censura, ut vitia reliqua, sed etiam indignatione puniri tradunt; propriumque ad id effundere Numen, Nemeseos appellatione. Hoc indicant imagines.*

11 Apud Chartar. de *Imagin. pag. 307. Imago alia ejus effigies invenitur, una manu frenum, alia mensuram gestantis, contra vaniloquos Thraones, ut contigit Persis in Marathone sub Dario Hyftaspis; de quo 6. August. Unde Pallas vates, 2. Antholog. cap. 10. Epigram. 6. accinit:*

Prædico hæc Nemesis, normâ simul, hisque lupatis,
Non effrena loqui, & nil fieri absque modo.

Aliter, à tergo Nemesis adest, ut contigit Persis, in quorum articulo causa spe, Aufonius ex Leonida lib. 4. *Græc. Florileg. vertit Epigram. 20.*

Me lapidem quondam Persæ advexere, trophaum
Ut fierem bello; nunc ego sum Nemesis.
At sicut Græcis victoribus asto trophaum,
Punio sic Persas vaniloquos Nemesis.

Plura apud Erasmus, 2. *Chiliad. Centur. 6. n. 38. Crinit. de Honest. disciplin. lib. 19. cap. 6. & Capitolin. in Maximo, & Balbino. Hac enim de causa inter triumphi plausus victori dicebatur à servo: Memento te esse hominem, tenete & coronam & flagellum; ut diximus in Prolog. Galeat. 9. n. 5. Finxerunt (infit Ammian. Marcellin. lib. 14.) Deam Græci incognitam lingua Romana; quod etiam astruit Aufonius, Edil. 3. v. 378. Latæ Nemesis non cognita linguæ. Hanc Romani uti Deam reveriti, ne propter victoriarum insolentiam, faciem ex alba in nigram verteret infana fortuna, ut sæpè sapius molitur, quod contigit Persis, sicut idem Epist. 23. à v. 52.*

Imago alia

Pallas.

Aufonius

Ipsa inimica superbiis

Idem.

Vindex Rhamnusia votis.
Ultrix Dea Medica belli,
Sistere Cecropidum in terris monumenta paranti
Obstitit; & Græco jamjam fingenda trophaum,
Ultrè etiam victis Nemesis stetit Attica Persis.

Adis Eliam Vinet. hic, n. 482. ac Pier. Valerian. lib. 54. cap. 9.

12 Aliam Nemesis imaginem sub Rhamnusia, seu Adrastia nomine, exponit Charta.

Aliud simulacrum.

tariùs, quò suprà. *Adrastia dicebatur* (subdit) quòd *Adrastus Rex omnium primus ei templum posuerit. Pennas huic Dea. ideo vetustas aptavit; ut adesse velocitate volucris cunctis existimaretur. Eidem gubernaculum dedit & rotam subdidit; ut universitatem regeret, per elementa discurrere omnia. Idem apud Rhodigin. d. Nomina varia huic Deastræ data iunt, haud pro variatione Numinis, sed pro diversitate materiæ insolentiæ tumidi pectoris, ut introducatur à Diva vindicta. Unde multæ Nemeses. Venationibus enim intentum Alexandrum in Pago monte, eo ipso quo erat ornatum, ad Nemesium sanum accessisset tradunt. Cum verò ad fontem sub platano proximis aquis irrigua, somnum caperet, observatas fuisse Nemeses, & Templi penetralibus audita vox. Nemeses quidem plures, non unam tantum venerantur, & earum matrem Noctem perhibent. Athenienses ejus, quam Rhamnusia colunt, oceanum patrem dicitant. Pausan. cap. 210. qui cap. 227. addit: Non longè à theatro ades dua sunt: Nemesis una, Veneris altera. Earum signa è candido lapide sunt, insigni utrumque magnitudine. Pierius verò Valerian. 54. cap. 9. *Maliramus* (ait) Nemesi gestandus dedicatur, eò quòd Veneris habitu Nemesis Dea sit primum solita figurari. Idem Suidas in Collectan.*

Nemeses plures.

Dicta Veneris.

Cum illa culta.

Imago Amoris.

Ovid.

Imago Amoris.

Senec.

Oth. Ven.

13 Pridem alas imago Nemesis non habebat, sed postquam Veneri juncta, apposuerunt actutum. Chartar. d. ex Ammian. Marcellin. quò suprà. inquit: Nemesis simulacrum, neque aliquod aliud antiquum alas habebat; sed postea apud Smyrneos simulacra alata fuerunt, & ipsi Nemesi ala addita, veluti Cupidini; quia hujus Dea Numen in ijs potissimum apparere autumant, qui amore capti sunt, & qui ob formam fastu tument. Iccircò Echo dixit Narcisso, apud Ovid. 3. *Metamorphos. fab. 5.*

Ovid. — Ne penas Nemesis repositat à te: Est vehemens Dea: ledere hanc caveto.

Imago Amoris. Nescio an hoc intuitu frenum, quòd Nemesis insigne detur Amori. Otho Vanius hinc obstinato pingit Amorem frenum injicere; Emblem. Amor. 45. Cecinit Seneca in Hippolyt. Act. 2. v. 572.

Senec. Sape obstinatis induit frenos Amor. Instat, ut vapulet, quem verberat, & vel nolentem subigit. Ovid. 3. Amor. Eleg. 10. v. 52. Solet invitis injicere jugum. Propter hoc,

Oth. Ven. Quid metuis puerile jugum? Quid frena recusas? Te nè resistendo vincere posse putas? Falleris.

14 Etiam Nemesis pingebatur Spe. Al-

ciat. Emblem. 44. & 46. ut spes non sit ultra mensuram, uti monet Pindarus in Nemeis, Od. 8. v. 14. simulque ut Nemesis freno ambitionem compescat, de quo sæpe egimus, Tom. I. T. 3. D. II. n. 2. — Tom. 7. T. 1. D. 7. n. 2. Unde Alciat. d. succinit:

Spes jument & Nemesis nostris altaribus adsumis

scilicet ut spes nil, nisi quòd liceat.

Aliàs quoque collocata cum Fortuna, immò habita pro Fortuna, eodem habitu & insignibus; quoniam sine freno ac mensura, quæ Fortuna prospera, facie nigra. Nemesis & Fortuna inter se valde similes videntur; ita ut aliqui, idem Numen esse, sint arbitrati. Chart. d. & Martian. Capella, 1. Philolog. Perproprie Fortunæ dicitur Nemesis, quia sine freno præceptis & amens ruit: sine mensura, in pelago felicitatis naufragatur. Vide 4. *Jannar. n. 9.* Navi vehitur, & velis utitur; sed ne prosperitate in perniciem abutatur, opus Nemesis & freno & cubito. Optime Horat. 2. *Carm. Od. 10. v. 22.* accinit:

Sapienter idem Contrahit ventro nimium secundo Turgida vela.

15 Per Nemesium siccinæ signabatur similiter vita prospera, quia prosperitas vite vertitur quasi in cardine in mensura rationalium operationum, atque freno appetitus in pronitatem scelerum, quo vita Felix. Epictet. *Enchirid. à sect. 8.* Medio tutissimus ibis.

Virtus est medium vitiorum, & utrinque relictum.

Succinit Horatius, lib. 1. *epist. 18. v. 9.* & scitè Martialis, 10. *Epigram. 43.*

Vitam quæ faciunt beatiores, Res non parva labore, sed relicta: Non ingratus ager, focus perennis, Lis nunquam, togarava, mens quietæ, Vires ingenuæ, salubre corpus, Prudens simplicitas, pares amici, Convictus facilis, sine arte mensa, Nox non ebria, sed soluta curis, Somnus qui faciat breves tenebras: Quod sis, esse velis, nihilque malis: Summum nec metuas diem, nec optes.

16 Ann. v. c. 591. juxta Briet. & 610. juxta Stephan. Pighium Marc. Juventius Thalna Consul, gaudio obiit. Salas in *Parerg.* Collega fuit T. Sempronij Gracchi secundum Consulis, quibus propter concordiam, mutuamque in functionibus consensum, cuncta ceciderunt ad votum, fortunæque laureas demisit in sinum. Unde Juventius cum re benè gesta in Corsica sacrificaret, acceptis à Senatu litteris gratulatorijs, præ-

Nemesis cum Spe.

Alciat.

Cum Fortuna.

Quo intus in?

Horat.

Idem.

Martial.

Mors ex gaudio.

præ voluptate obiit, dum eas perlegit. Briet. d. & Plin. lib. 7. cap. 53. *Vix verisimile est* (inquit Valer. Maxim. 9. cap. 12. à n. 2.) in eripiendo spiritu idem gaudium potuisse, quòd fulmen. Juventius Thalna, collega T. Gracchi Cos. iterum, cum in Corsica, quam nuper subegerat, sacrificaret; receptis litteris, decretas ei à Senatu, supplicationes nunciabantibus, intento illas animo legens, caligine oratæ, ante foculam collapsus, mortuus humi jacuit. Quem quid aliud, quàm nimio gaudio eundem, putemus? En cui Numantia aut Carthago excidenda traderetur? Apprimè epiphonema. Haud potuit ferre secundam fortunam. Opus fuit illi & cubito & freno. Tot elationis spiritus pectus hausit, ut abrumperetur pectus & deficeret spiritus. Inspecta ergo epistola, per oculos fatuè devolvit anima, & mortuus jacuit, quò comite Nemei, felicius vivere potuit.

Thalna Consul.

Ostenta in Casaris necum.

16 Anno abhinc 100. ac v. c. 710. ostenta apparuerunt, quasi omina necis C. Jul. Casaris. Fulgores quidem caelestes (refert in eo Plutarch.) & strepitus passim auditos, & aves solitarias in forum delapsas, mirabilia prodigia & ostenta referre; ut tanta rei signa. Strabus Philosophus narrat, multos homines ignitos per aera deferri visos, calonemque quemdam è manu multum flamma effudisse, visumque ardere; sed flammis cessantibus, nihil habuisse mali. Ipso Casare immolante, hostiam corde carere visam: idque pro gravi ostento habitum, quòd natura non ferat, uti ullum animal sine corde sit. Jam illud à multis commemoratur, quemdam ei ariolum prædixisse, ut Idibus Martijs magnum periculum caveret. Eadem apud Goltz in *vit. Casaris*, à pag. 150. ubi multa excerpta ab AA. non infimi subfellij. De littera ejus nominis prima in statua deleta à fulmine die centesimo ante eadem, dicemus 6. Decembr. Paucos ante menses cum in colonia Capua deducti lege Julia coloni (ait Sueton. in eo, cap. 81.) ad extruendas villas, sepulchra vetustissima disicerent, idque studiosius facerent, quòd aliquantum vasculorum operis antiqui scrutatores reperiebant; tabula anea in monumento, in quo dicebatur Cappy conditor Capua, sepultus, inventa est, conscripta litteris verbisque Gracis, hac sententia: Quando ossa Cappyis detecta essent; fore, ut Julio prognatus manu consanguineorum necaretur: magnisque mox Italia claudibus vindicaretur. Cujus rei, ne quis fabulosam aut commentitiam putet; auditor est Cornel. Balbus, familiarissimus Casaris. Proximis diebus equorum greges, quos in trajiciendo Rubicone flumine consecravit Marti,

ac vagos & sine custode dimiserat; comperit pertinacissimè pabulo abstinere; ubertimque sterere. Propterea Plin. 8. cap. 42. inquit: Praesagium pugnam, & amissos lugent dominos, lachrymasque interdum desiderio fundunt. Interfecto Nicomede Rege, equus ejus inedia vitam finivit.

17 Athenis sacra Marti in Areopago. K. Græc. Longè hoccine sacrum à festo inter Thraces, de quibus Phornutus de Natur. Deor. n. 21. Colitur maxime à Thracibus & Scythis, ac hujusmodi farina gentibus; quando apud illos rerum bellicarum exercitium honore floreat, ac justitia neglecti habeatur. Vid. 23. Februar. In Areopago sacra, quia ut ait Apollodor. 3. *Bibliorb. num. 29.* Neptunus Martem in Areopago cadis reum agit. Is duodecim Deorum sententiâ judicatus, absolvitur. Quis fuerit, & quare in Numen assumptus, promit Chronicon Alexandrinum. Nino successit Rex (ait, pag. 89.) qui dicitur Thuras, cui pater Martis nomen indidit à Platoneta. Hic acerrimus bellator, qui expeditione adversus Aquilonis plagas suscepit, Caucasum quemdam è stirpe Japheti, filij Noe, ortum bello aggressum, interfecit, ejusque regnum invasit, atque in Thraciam progressus, ibi extinctus jacet; cui Marti primam Assyriæ excitatione columnæ, & pro Deo coluerunt, hodieque Persica voce Baalem nuncupant: quòd Græcè translatum, Deum belli sonat; qui est Aris, seu Mars. Hujus in Daniele & tribus pueris sacra Prophetæ oracula meminere; cum adorare Martem frustra cogerentur. Quid mirum quòd sibi Nabuchius erigeret statuam auream specie Martis, qui tot nationes devicerat & subjugaverat? Apud Aquitanos Hispania populos (inquit Natalis Comes, 2. *Mytholog. cap. 7.*) Martis simulacrum radijs ornatum, eximia religione cultum fuisse, memoria proditur. Quidam tradiderunt, Martem bel-lorum Deum fuisse creditum, quòd is primum arma invenerit, & aciem strenuè extruere, omnisque bellicos usus, cum impios delere niterentur. Hinc fictum à Marte occisum Adonim, etli pugnaverit.

Sacra Marti in Areopago.

Thuras Rex.

Mars, Aris & Baal.

Statua Nabuchi specie atque forma Martis.

Onde Mars?

Ovid.

Oraculum ejus in Areopago.

In audaces non est audacia tuta. Ut capit Ovid. 10. *Metamorph. fab. 10.* In Areopago etiam fuit oraculum, quòd in ambiguis ibi Martem consulebant. Bulinger. de Oracul. & Variis. cap. 28. Articulatum tangit Plutarchus, 2. de Fortuna Alexandr. ubi inquit: Expiravit quondam apud Achivos Heraclidarum gens, ex qua de more Regem habebant: requirentibus Regem, his consulentibus oraculum, sortes edidit: Deus monstraturus Aquilam. Paucis post diebus Aquil-